

ret vel for sit Vedkommende komme til Nægsdagen og sige: Vilde I ikke give mig uindskrænket Magt og Raadighed paa dette Omraade? Naturligvis mener jeg heller ikke, at man skulde have givet ham en uindskrænket Magt, men jeg tror rigtignok, at man helst skulde inden for visse Begrænsninger have overladt den Sag til Justitsministerens diskretionære Myndighed og hellere være gaaet den Vej end at komme ind paa et Lovgivespaa et Omraade, hvor det saa at sige er fuldstændig umuligt at undgaa enten at komme ind paa en ren Rigorositet, som bliver et Slag i Luften, blot Humbug, eller ogsaa at komme til en Degalerering af umoralste Forhold, som ikke kunde andet end vække Forargelse og bidrage til at forvirre Begreberne i den Retning. Jeg beklager saa meget mere, at man gif saa langt ved Loven af 1874 — længere end mig bekendt i noget andet Land, maaske med en enkelt Undtagelse — som der er i alt Fald en Del af Paragrafferne, hvorom det gælder, at de have vakt en stigende Uvilje i store Dele af Befolkningen, og som ogsaa jeg maa finde yderst uheldige. Jeg sigter herved til §§ 6 og 7. Allerede de foregaaende §§ 3—5, som angaa Kontrollen i den mildeste Form, Pligten til Lægevisitation, ere jo vistnok betænkelige, thi et er det jo, at man finder det nødvendigt at skride ind med strenge Straffebestemmelser, hvor man har grundet Mistanke om, at Individet udbrede en slem Smitte, og at holde dem under streng Kontrol, saa længe de ere syge — og noget ganske andet er det, at man udstrækker Kontrollen til de ikke-syge. Den fuldstændige Passivitet, som man anvender i England og Amerika og nu ogsaa — i alt Fald omtrent — i Norge, er vistnok ikke heldig. Det er vistnok at gaa for vidt igen, især naar man huster paa, at der er Tale om en Sygdom, der kan antage forfærdelige Former og smitte uskyldige. Jeg antager, at det rigtigste vilde være, at der altid var virksomme Straffemidler mod alle dem, der ikke kunde attestere, at de havde søgt Lægehjælp og iagttaget fornøden Forsigtighed, naar de led af denne smitsomme Sygdom af ondartet Bestaendighed, og særlig strenge Bestemmelser mod de Individet, som der er særlig Fare for vilde udbringe sig de almindelige Bestemmelser. Men at gaa til paabudte præventive, forebyggende Foranstaltninger mod enkelte Individet af det ene Køn, det er en Sag af en ganske anden Bestaendighed. Der er stor Forskel mellem de to Forholdsregler. Jeg antager, at alle kunne være enige om, at Straffelovens § 180 i og for sig har noget vist vilkaarligheds ved sig, for saa vidt der jo ingen

Tvivel er om, at mange af dem, der drive Utugt som Erhverv, ikke ere saa skyldige som andre, der drive det i samme Maalestok maaske, men ikke som Erhverv. Jeg antager ogsaa, at alle kunne være enige om, at denne Straffebestemmelse ligeledes har den Gjendommelighed, at den mest skal virke ved at huile, at den altsaa virker som Trussel for manges Vedkommende og blot som Trussel, og at naar den skal anvendes i det virkelige Liv, har Anvendelsen altid Præget af noget vist vilkaarligheds ved sig. Jeg antager, alle vilde være enige om, at naar den virker i Retning af at komme den hemmelige Prostitution til Livs, saa er man ogsaa absolut udsat for at straffe ikke blot de høist skyldige Individet, men ogsaa dem, som i Øjeblikkets Letsindighed eller Nød have ladet sig drive ind paa denne Vej, men om hvem det gælder, at de staa det hæderlige Samfund meget nær, og som kunne haabes at ville vende tilbage til det. — Men, naar det forholder sig saaledes, at det er saa at sige umuligt andet, end at Bestemmelsen maa komme til at træffe ogsaa saadanne Individet, saa forekommer det mig nok, at der er al mulig Grund til at stille sig det Spørgsmaal: handler man dog ikke urigtigt mod dem ved ogsaa at drage dem ind under Kontrollen, selv om det er Kontrollen i den mildere Skikkelse? Man maa jo huske paa, at i det Øjeblik man gør det, bliver Følgen dog som Regel den, at de maa stifte Bolig; de maa ud af de gamle Tjenesteforhold; selv om Arbejdsgiveren vil beholde dem, vilde andre maaske ikke tjene sammen med dem; deres Familie naar Haanden af dem, kort sagt, der sker en Revolution i deres hele sociale Stilling, og dette, i Forbindelse med, at deres Værsfølelse, deres Selvbagtelse, vistnok til en vis Grad maa lide under Visitationen selv under den hensynsfuldeste Form, vil bidrage til, at det bliver meget vanskeligt for dem at komme tilbage til det ærbare Samfund igen, at man uvilkaarligt ligesom tilskynder dem til at blive paa den Vej, hvorpaa de ere slaaede ind. Det Spørgsmaal synes jeg ogsaa, at man maa stille: kan Staten være bekendt at gribe ind paa den Maade, gaar den ikke dens Værd og Værdighed for nær, og kommer den ikke uvilkaarligt til at virke udvirkende paa de sædelige Begreber hos Befolkningen?

Stillingen er altsaa den, at Staten siger som saa: naar I undertaste eder denne bestemte Kontrol, saa I frit Lov til at drive denne Næringsvej, saa ere Sundhedsforholdene garanterede, og det er kun det, Staten bryder sig om. Allerede i det